

Билъ зърнатъ долу и, горкиятъ старецъ,
 Предателъ да не стане самъ неволень
 На свойтъ братя клети, предъ аскеря. —
 Съ пишовъ се гръмналъ въ главата!
 Първанъ видѣлъ, какъ мъртавъ го повлѣкли.
 Храна вечъ нѣма — що щемъ ний да правимъ? . . .
 И тазъ цафара, дето чу одева,
 Туй примка е, курдисана за насъ . . .

Недѣлко (пресича го)

Недей повтаря туй, що зная самъ,
 Дете не съмъ отъ гладъ да се уплаша,
 Та седналъ си да ми разказвашъ туй!

Видулъ.

О не, азъ друго искахъ тебъ да кажа;
 Азъ казвамъ ти, че вечъ надежда нѣма,
 Че насъ ни всички чака смъртъ: отъ гладъ,
 Куршумъ или, катъ паднемъ имъ въ ржцетъ —
 На грозната бесилка до единъ!

Недѣлко.

И туй азъ знамъ и друга смъртъ не чакамъ,
 Но я кажи: защо сѣ тия думи?
 Защо треперишъ и блѣднѣешъ тъй?
 Азъ казахъ ти, че твоя видъ ме плаши,
 Като че нѣщо страшно криешъ ти!

(Като му минава нѣщо презъ ума, — сопнато.)

Но казвай, азъ не мога вечъ да чакамъ,
 Защо си ме довелъ ти тука самъ?! . . .

Видулъ.

Смири се, синко мой, ще чуешъ всичко.

(Следъ малко.)

Нали избралъ те бѣхъ за зетъ отдавна,
 Обичахъ те, за туй обрекохъ ти Босилка,
 Едничката си мила, клета шерка.

(Недѣлко се сепва малко и го гледа очудено.)